
[2023-88-RE](#)

Causa 2023-88-RE

(Calda Mont, SA c/ Govern d'Andorra)

Número de registre 549-2023. Recurs d'empara

Sentència del 15 d'abril del 2024

BOPA núm. 49, del 24 d'abril del 2024

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 29 de desembre del 2023, per la representació processal de la societat Calda Mont, SA, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 6 de desembre del 2023, dictada pel Ple del Tribunal Superior de Justícia, en el marc d'una acció en responsabilitat patrimonial de l'Estat per errors judicials, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a un procés degut sense indefensió i a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la resolució impugnada, que es retrotreguin les actuacions a la data en què es va dictar la sentència per tal que se'n dicti una de nova on es corregeixin les infraccions denunciades;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'escrit de manifestacions i de ratificació del recurs d'empara, presentat el 31 de gener del 2024, per la representació processal de la societat Calda Mont, SA;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 19 de febrer del 2024 que va admetre a tràmit aquesta causa sense efectes suspensius;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 5 de març del 2024, pel Govern;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 8 de març del 2024, pel Ministeri Fiscal;

Vistes les conclusions formulades dintre de termini per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Joan Manel Abril Campoy;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. La societat Calda Mont, SA va interposar una demanda jurisdiccional contra la resolució del Comú d'Escaldes-Engordany del 23 de desembre del 2019, confirmada per la resolució de la Comissió Tècnica d'Urbanisme (CTU) del 29 de juny del 2020, mitjançant les quals tot i haver-se-li acordat una sol·licitud de llicència d'obra major (consolidació i ampliació d'aparcament) no se li havia aplicat una bonificació del 70% sobre la quota tributària generada, tal com preveia l'Ordinació del 21 de desembre del 2017 de modificació i de refosa de l'ordinació tributària (article 32.7 b).

1.2. El 7 de febrer del 2022, la Secció de Contenciós-Administratiu 2 de la Batllia va dictar una sentència que estimava aquesta demanda, que declarava que les resolucions del Comú d'Escaldes-Engordany i de la CTU impugnades no eren ajustades a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa, i que calia atorgar a la societat demandant el benefici fiscal sol·licitat.

1.3. Tant el Comú d'Escaldes-Engordany, com el Govern van interposar recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 27 de setembre del 2022, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència mitjançant la qual estimava ambdós recursos d'apel·lació i revocava la decisió de la primera instància.

1.4. El 28 de desembre del 2022, la representació processal de la societat Calda Mont, SA va exercitar una acció per al reconeixement dels errors judicials i per al reconeixement dels danys soferts derivats dels errors de la sentència de la Sala Administrativa del 27 de setembre d'aquell mateix any, en què demanava una indemnització de 268.244,96 €.

1.5. El 6 de desembre del 2023, el Ple del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència mitjançant la qual acordava desestimar íntegrament la demanda de reconeixement d'error judicial, prevista a l'article 10 de la Llei qualificada de la Justícia.

1.6. El 29 de desembre del 2023, la representació processal de la societat Calda Mont, SA va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 6 de desembre del 2023, dictada pel Ple del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a un procés degut sense indefensió i a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació de la societat recurrent

- En primer terme, la societat recurrent en empara fonamenta el seu recurs en una eventual vulneració del dret a la jurisdicció, atès que considera que el Ple del Tribunal Superior de Justícia exigeix nous requisits per obtenir la bonificació sol·licitada; i, en segon terme, també al·lega que la sentència impugnada conté una incongruència interna.
- Assenyala que la sentència de la Sala Administrativa conté fins a tres errors judicials i qualifica la decisió de "*vergonyosa*", i això es deu al fet que la Sala no es va llegir els seus arguments, ni va analitzar la prova documental que acompanyava la demanda. Exposa que es tracta d'un edifici d'aparcaments ampliat l'any 2019 amb més aparcaments i, per tant, es compleixen els requisits per a l'obtenció de la bonificació tributària del 70%.
- La sentència de la Sala Administrativa es fonamentava en l'errònia conclusió que l'edifici d'aparcaments i l'edifici d'habitatges eren un de sol a nivell civil i que no existien servituds entre aquests, mentre que la sentència del Ple sí reconeix la seva existència.
- El Ple afirma que els errors comesos no tenen rellevància, perquè una secció de la primera part de l'edifici d'aparcaments segueix assegurant la funció d'aparcaments necessària al bloc d'habitatges. Entén que aquest argument no se sustenta en cap element fàctic i que, per tant, és una arbitrietat. I encara que aquest argument fos cert no impediria la bonificació, perquè es continua ampliant un edifici d'aparcaments. Assevera que el Ple s'ha inventat el concepte de "*vinculació administrativa*" i, segons el seu parer, això és un despropòsit majúscul.
- Quant a la incongruència interna de la sentència impugnada, manifesta que en el fonament de dret tercer s'afirma que el procediment on s'analitza l'error judicial no és una tercera instància i, no obstant això, el Ple mateix -fonament de dret cinquè- proporciona nous arguments amb l'anàlisi de l'Ordinació general d'urbanisme i de construcció del Comú d'Escaldes-Engordany. A més, entén que la sentència del Ple tergiversa la sentència de la Sala Administrativa quan aquesta allò que afirmava era que els habitatges i els aparcaments constituïen un mateix edifici.
- El Ple solament podia valorar si la sentència administrativa se sostenia en algun dels arguments exposats per la Sala Administrativa o si tots els arguments eren erronis, però el Ple no podia emprar raonaments jurídics diferents, perquè situa a aquesta part en indefensió, com ho és el cas quan apunta l'argument de la "*vinculació administrativa*".
- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la resolució impugnada, que es retreguin les

actuacions a la data en què es va dictar la sentència per tal que se'n dicti una de nova on es corregeixin les infraccions denunciades.

- El 31 de gener del 2024, la societat recurrent va presentar un escrit anomenat "*de manifestacions, de ratificació del recurs d'empara*", en què denuncia l'existència d'un nou error judicial contingut en la sentència del Ple, ja que la normativa emprada correspon a una altra parròquia. Assenyala que l'escrit es formalitza després d'haver advertit l'error judicial del Ple i, segons el seu parer, com amb el recurs de súplica, es pot fonamentar en nous fets o en noves argumentacions jurídiques, i considera que s'ha d'admetre aquest escrit, ja que els fets s'han descobert abans de completar el tràmit d'admissió.

- Després de ratificar el recurs d'empara, afegeix que s'han ultrapassat els límits de la raonabilitat de les decisions dels tribunals andorrans i que se li han causat danys, motiu pel qual sol·licita una indemnització per dany moral de 22.000,00 €. Entén també que com que ha perdut la confiança en les decisions del Ple, l'única solució possible és la confirmació de la sentència dictada per la Batllia.

2.2. Argumentació del Ple del Tribunal Superior de Justícia

- El Ple del Tribunal Superior de Justícia fixa l'objecte del debat en tres errors manifestos en què podria haver incorregut la Sala Administrativa: l'existència de la servitud de pas entre els dos edificis; el fet que l'edifici d'aparcaments disposava d'un accés per la part superior; i el fet que el Reglament del 13 de maig del 2020 no es podia aplicar a una construcció anterior.

- El Ple va recordar la jurisprudència referent a l'error judicial i va exposar que aquesta era constant en el sentit d'entendre que es conceptuava com a una equivocació evident, indubtable i palmària en la determinació dels fets o en la interpretació i en l'aplicació de la llei. També va precisar que l'error havia de ser determinant del resultat lesiu que pateix l'interessat.

- El Ple va valorar la interpretació de la Sala Administrativa i va partir de la dada que la bonificació tributària del 70% per a noves edificacions o ampliacions existents destinades exclusivament a aparcaments s'adreçava a pal·liar el dèficit crònic d'aparcaments de la parròquia. No obstant això, manifestava que aquest benefici no es podia reconèixer a les edificacions d'habitatges, ja que aquestes han d'estar proveïdes d'aparcaments per imperatiu legal.

En aquestes coordenades, el Ple exposava que els dos primers errors denunciats no tenien cap rellevància, perquè encara que es tractés de dos edificis separats, des d'una perspectiva constructiva, una part de l'edifici d'aparcaments assegurava la funció d'aparcament del bloc d'habitatges.

- Finalment, quant a l'error en la selecció i en l'aplicació de la norma, conclouia que el Reglament del 13 de maig del 2020 no era aplicable al cas, atès que la llicència era del 23 de desembre del 2019, però si s'aprofundia, es podia constatar que el Reglament precedent, del 3 d'octubre del 2012, tenia un contingut idèntic.

- Per aquests motius, desestima íntegrament la demanda en reconeixement d'error judicial.

2.3. Argumentació del Govern

- El Govern precisa que l'acció en responsabilitat de l'Estat per error judicial és un procediment especial en què no s'han d'anul·lar resolucions judicials, ni tornar a jutjar l'afer per obtenir un nou pronunciament i que en el marc del recurs d'empara escau examinar si la sentència que desestima l'acció en responsabilitat de l'Estat vulnera el dret a la jurisdicció, concretament si està degudament raonada i motivada.
- Segons el parer del Govern, la sentència impugnada del Ple està plenament fonamentada en Dret i es troba degudament raonada i motivada.
- Els errors denunciats per la societat recurrent no responen a les característiques necessàries per ser considerats com a errors judicials i aquesta realitat no comporta cap incongruència de la sentència.
- El Govern exposa que el Ple, a la llum del concepte de l'error judicial, va examinar i revisar la sentència dictada per la Sala Administrativa respecte dels punts al·legats per la societat recurrent, i va decidir que aquesta havia assolit una conclusió que no es podia qualificar en cap moment d'arbitrària, d'il·lògica o de mancada de motivació, sense que tampoc els errors que la part denunciava, participessin de manera determinant en la conclusió assolida.
- Pel que fa als nous arguments aportats pel Ple i que haurien situat a la societat recurrent en indefensió, el Govern recorda que el Ple es troba vinculat per l'acció emprada i per l'essència d'allò demanat, és a dir, si s'han produït o no s'han produït errors judicials, i això no s'oposa a la possibilitat que el Ple introdueixi arguments o motius d'estimació o de desestimació de la demanda.
- El Govern constata que el Ple examina cadascun dels errors al·legats valorant en cada cas si l'error hauria conduït a un resultat i a unes conclusions il·lògiques o desenraonades.
- Així, respecte de l'existència de servituds de pas i dels accessos a l'aparcament, el Ple constata que l'autorització lliurada venia a proveir també aparcaments per als habitatges ja construïts i que l'autorització formava part d'un conjunt que es va lliurar sota l'aixopluc de l'autorització constructiva inicial que integrava habitatges i aparcaments, i que, en aquesta segona fase, també es donava cobertura d'aparcaments als habitatges ja construïts. Per tant, la construcció d'aquesta edificació no estava desvinculada de la d'uns habitatges, sinó que la complementava.
- Pel que fa a l'error sobre la norma aplicada, el Govern constata igualment que el Ple examina aquest error i conclou que és un error que no repercuteix, ni altera la decisió, perquè el contingut dels Reglaments del 2012 i del 2020 sobre el punt en litigi era idèntic.
- Per tots aquests motius, el Govern demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquest recurs.

2.4. Argumentació del Ministeri Fiscal

- El Ministeri Fiscal constata que la resolució objecte d'empara es troba adequadament i extensament motivada i que, en cap cas, vulnera els drets continguts a l'article 10 de la Constitució.
- Ans al contrari, considera que la sentència impugnada exposa i relaciona els antecedents de fet

amb els fonaments de dret i, finalment, valora si la decisió que havia d'examinar havia incorregut o no en els errors denunciats per la societat recurrent i que pretesament van dur a la Sala Administrativa a adoptar una conclusió il·lògica o desordenada.

- Així, el Ple va identificar la qüestió litigiosa, és a dir, si resultava aplicable la bonificació pel projecte de consolidació i d'ampliació d'un edifici d'aparcaments; després d'enquadrar la controvèrsia i la normativa aplicable, va valorar la interpretació efectuada per la Sala Administrativa i va concloure que els dos vicis denunciats per la societat recurrent -a) l'existència d'una servitud de pas entre l'edifici d'aparcaments i l'edifici d'habitatges, i, b) l'existència de dues entrades a l'aparcament i no només d'una- no podien prosperar als efectes d'obtenir una indemnització per error judicial, perquè el Ple considerava, com ho va fer la Sala Administrativa, que no existien dues edificacions diferents, i que els aparcaments formaven part d'una mateixa edificació amb una forma de construcció singular i que, per tant, la llicència d'ampliació sol·licitada havia de quedar exempta de la bonificació tributària del 70% per les edificacions que es dediquessin exclusivament a ús d'aparcament.

- Pel que fa a l'al·legació de la societat recurrent d'acord amb la qual la sentència del Ple contenia una incongruència interna, pel fet d'afirmar que no era un tribunal de tercera instància i tot seguit analitzar el perjudici denunciat sobre la base d'una normativa no al·legada, el Ministeri Fiscal posa en relleu que el Ple no aplica cap altra normativa que aquella referenciada en la resolució de la Sala Administrativa.

- Altrament, confirma que el Ple no és efectivament una tercera instància. Recorda que l'objecte de la controvèrsia rau en la desestimació de l'aplicació de la bonificació de la quota tributària d'un 70% per a les edificacions de nova planta o d'ampliació d'edificacions existents que es destinessin exclusivament a ús d'aparcament (article 32 de l'Ordinació del 21 de desembre del 2017, de modificació i de refosa de l'ordinació tributària d'Escaldes-Engordany); i, que la Sala Administrativa va declarar que aquesta bonificació no corresponia perquè l'ampliació d'una edificació que ja existia (habitatges i aparcaments) no es podia considerar edificacions diferents i l'ús no estava destinat exclusivament a l'aparcament.

- Per tant, el Ple va valorar els antecedents i el conjunt d'actes de la societat recurrent per tal d'analitzar la qüestió que se li havia plantejat i no va referir cap altra norma que aquella referenciada per la Sala Administrativa, sense que la seva exposició pugui ser qualificada d'incongruent.

- Pel que fa a l'al·legació sobre el fet que no hauria pogut pronunciar-se respecte de qüestions no tractades per la Sala Administrativa i per l'error en l'aplicació de la norma, el Ministeri Fiscal manifesta que el Ple posa en relleu l'històric de la condició jurídica de l'edifici per entendre la interpretació efectuada per la Sala Administrativa i per valorar la seva decisió, i afegeix que no fonamenta la decisió en cap normativa diferent, sinó que constata que la normativa anterior tenia exactament el mateix contingut.

- Per aquests motius, demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquest recurs per la manca de vulneració dels drets constitucionals al·legats.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància ni en un tribunal suprem; l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic ni absurd i no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

3.2. Com a qüestions prèvies, en primer terme, aquest Tribunal Constitucional vol recordar a la societat recurrent que el Principat d'Andorra es constitueix en un Estat independent, de Dret, Democràtic i Social, com disposa l'article 1 de la seva Constitució. Dins d'aquestes coordenades, la representació processal de la societat recurrent pot emprar els recursos que es trobin al seu abast per defensar els interessos del seu client i efectuar les al·legacions que consideri adients en termes de defensa. No obstant això, el recurs d'empara i el de manifestacions contenen referències a la decisió "*vergonyosa*" de la Sala Administrativa o a la pèrdua completa de la confiança en les decisions del Ple o que aquesta conté argumentacions que qualifica com a "*despropòsit majúscul*".

Aquest Tribunal Constitucional no analitzarà aquests qualificatius, que no s'ajusten a allò que ha de constituir una tècnica jurídica depurada pròpia de la redacció d'un recurs d'empara, sinó que es limitarà a l'examen de la vulneració dels drets constitucionals denunciats.

I, en segon terme, el recurs d'empara se subjecta a la seva interposició dins unes exigències formals i temporals. El fet que la societat recurrent indiqui al Tribunal que després de finalitzar el termini ha pres coneixement d'un nou error judicial -en aquest cas comès pel Ple- i que a l'igual que el recurs de súplica es tracta d'un fet nou o d'un argument nou, s'ha de recordar que el termini per interposar el recurs d'empara havia finalitzat i que la societat recurrent ja havia formulat el recurs i els motius que l'integraven.

No es tracta ara d'un escrit que corregeixi alguna errada material o que subsani alguna redacció confosa o que precisi alguna qüestió, sinó que pretén, fora de termini, formular un nou recurs d'empara contra la decisió del Ple del Tribunal Superior de Justícia per un nou motiu que afirma haver descobert amb posterioritat a la preclusió del termini, consistent en un error judicial comès pel Ple.

Des d'aquesta òptica, aquest Tribunal només pot, de conformitat amb la seva doctrina anterior respecte d'aquests escrits posteriors a la interposició del recurs, posar de manifest la seva manca de procedència i la seva extemporaneïtat.

3.3. L'anàlisi d'aquest recurs d'empara exigeix examinar les al·legacions de la societat recurrent d'acord amb els cànons de constitucionalitat establerts en relació amb el deure de fonamentació de les resolucions judicials, que es deriva de l'article 10 de la Constitució, ja que la societat recurrent denuncia una arbitrarietat del Ple perquè, segons el seu parer, inventa conceptes com el de "*vinculació administrativa*" i exigeix nous requisits per obtenir la bonificació legal sol·licitada, alhora que incorre en una incongruència interna, per quant no se subjecta als elements fàctics del procediment.

3.4. El cànon de constitucionalitat respecte de l'exigència de motivació i del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret ha estat explicitat reiterades vegades per aquest Tribunal.

Així, ens hem pronunciat en diverses ocasions sobre el deure de motivació (veg. per ex. la sentència del 2 d'abril del 2012, recaiguda en la causa 2011-37-RE, la sentència del 12 d'octubre del 2018, recaiguda en la causa 2018-21-RE, i, la sentència del 9 de setembre del 2019, recaiguda en la causa 2019-34-RE).

La doctrina del Tribunal Constitucional ha estat constant en destacar que el deure de motivar les resolucions judicials, no només present a l'article 10, sinó també a l'article 86.2 de la Constitució ("*2. En tot cas, les sentències seran motivades, fonamentades en l'ordenament jurídic i notificades fefaentment*"), deriva de la necessitat que els jutges expliquin el raonament emprat per tal que els justiciables puguin entendre els motius pels quals les seves pretensions han estat totalment o parcialment rebutjades.

La motivació és una conseqüència de la bona administració de Justícia (veg. la sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans recaiguda en la causa *García Ruiz c/ Espanya*, GC núm. 30544/96, del 21 de gener de 1999, §26), alhora que requereix que es recolzi en criteris objectius derivats del dret. A més, i no es pot oblidar, la motivació de les resolucions judicials i, per tant, l'explicitació de l'aparell argumentari per acollir o refusar les pretensions de les parts és aquell que possibilita que els tribunals superiors, els quals han de resoldre els recursos contra les resolucions judicials, puguin conèixer les raons en què s'ha fonamentat l'òrgan judicial *a quo* en la seva resolució.

Per últim, però no menys important, el Tribunal Europeu dels Drets Humans ha assenyalat que la motivació ha de contenir una exigència de rigor i de qualitat. I, en aquest sentit, s'han equiparat a les denegacions de justícia aquelles fonamentacions estàndards, esquelètiques o vagues (veg. la sentència recaiguda en la causa *Georgiadis c/ Grècia*, núm. 21522/93, del 29 de maig de 1997, §42-43, i la sentència recaiguda en la causa *Higgins c/ França*, núm. 134/1996/753/952, del 19 de febrer de 1998, §42-43).

El cànon de constitucionalitat en matèria de l'obtenció d'una decisió fonamentada en Dret determina que el Tribunal Constitucional només pot considerar que s'ha produït aquest dèficit quan la resolució judicial dictada es fonamenta en arguments o en una valoració probatòria absurda, contrària a la lògica o a la raó o amb patents errades materials.

3.5. El Ple del Tribunal Superior de Justícia, en el fonament de dret primer de la seva sentència, identifica els tres errors manifestos en els quals, segons la part recurrent, hauria incidit la sentència de la Sala Administrativa: l'existència de la servitud de pas entre els dos edificis; el fet que l'edifici d'aparcaments disposava d'un accés per la part superior; i el fet que el Reglament del 13 de maig del 2020 no es podia aplicar a una construcció anterior.

A continuació, en el fonament de dret tercer, precisa quina és la jurisprudència relativa a l'error judicial i cita concretament la sentència del 6 de febrer del 2007, en què s'indica que es requereix una equivocació evident, indubtable i palmària en la determinació dels fets o en la interpretació i en l'aplicació del dret, afegint que l'error ha de ser determinant del resultat lesiu patit per l'interessat.

Així mateix, el Ple efectua una valoració de la interpretació realitzada per la Sala Administrativa i conclou que aquesta bonificació fiscal no es pot atorgar a edificacions d'habitatges que per imperatiu legal han de disposar d'aparcaments.

Per aquests motius, considera que els dos primers errors denunciats no tenen rellevància, perquè encara que des d'una perspectiva constructiva es tracti de dos edificis separats, una part de l'edifici d'aparcaments assegurava la funció d'aparcament del bloc d'habitatges. I aquesta vinculació que evidenciava el Ple no constituïa cap arbitrietat, ni cap raonament inversemblant, sinó que constituïa una fonamentació lògica i raonable des de la interpretació teleològica de la normativa aplicable.

3.6. Quant a l'aplicació d'una normativa posterior a la llicència d'obra major, aquesta errada -segons

el parer del Ple- tampoc no presentava cap rellevància, ja que la normativa anterior, del 3 d'octubre del 2012, tenia un contingut idèntic, de manera que no derivava en cap efecte perjudicial per a la part recurrent.

Des d'aquesta òptica, no es pot atribuir a la sentència impugnada del Ple cap incongruència interna, ni, per tant, cap dèficit de motivació, sinó que el Ple, lluny d'ultrapassar les seves funcions -com denuncia la part recurrent- examina, des de l'aplicació i la interpretació de la normativa relativa a l'error judicial, les tres errades denunciades i conclou que aquestes -amb un tractament individualitzat per a cadascun dels pretesos errors denunciats-, no mereixen la consideració de l'error judicial en els termes exigits per la seva jurisprudència.

3.7. La desestimació d'aquest recurs d'empara comporta, en matèria de costes processals (article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional) la imposició de les costes generades a la part recurrent.

Decisió:

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

Ha decidit:

1. Desestimar el recurs d'empara interposat per la representació processal de la societat Calda Mont, SA contra la sentència del 6 de desembre del 2023, dictada pel Ple del Tribunal Superior de Justícia.

2. Declarar que no s'ha vulnerat el dret a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a un procés degut sense indefensió, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a la interdicció d'indefensió, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

3. Imposar a la societat recurrent les costes processals derivades de la desestimació del seu recurs.

4. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal de la societat recurrent, al Govern, al Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 15 d'abril del 2024.

Jean-Yves Caullet Joan Manel Abril Campoy

President Vicepresident

Dominique Rousseau Josep-D. Guàrdia Canela

Magistrat Magistrat